

ПРАВОСЛАВНЕ Прикарпаття

20 квітня 2019 року Випуск №5(6)

Офіційне видання Івано-Франківської єпархії Української Православної Церкви

Пасхальне послання Преподобного Серафима єпископа Івано-Франківського і Коломийського

*Ныне вся исполнишася Света,
Небо же и земля, и преисподняя...*
(стіхія Пасхи)

Дорогі отці, братія і сестри, вітаю вас з Днем світоносної Пасхи Христової і вітаю всіх вас живим благовістям:

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Радійте, бо настав всерадісний день Пасхи Господньої - "праздников праздник и торжество торжеств". Господь Ісус Христос через послухання волі Отця Небесного "даже до смерти, и смерти крестной" іскупив гріх непослухання Адама, обезсилив пекло, поправ смерть. Втілившись від Пречистої Діви Марії, ставши у всьому крім гріха подібним нам. В особі Господа нашого людська природа оновила в первозданну богоподобу, з Ним воскресла і з Ним піднеслася до Престолу Небесного Отця.

Невимовна любов Божа до роду людського. Син Божий не на якийсь час, а назавжди сприйняв нашу природу. Тільки б ми захотіли долучитися до немеркнучої вічної слави люблячих Бога. Переможець смерті обіцяв всім, хто перемагає світ і диявола, вічне царствуван-

ня разом із Ним. Господь все за нас уже зробив: світ Ним переможений, ворог сатана вигнаний і зв'язаний. Весь подвиг наш у довірі гласу Небесного Царя і згоді прийти на приготований в честь Христової перемоги духовний бенкет. "Сия есть победа — вера наша". Преподобний Серафим Саровський зустрічав кожного хто приходив до нього словами: "Радість моя! Христос воскрес! "Світла пасхальна радість переповнювала його серце і щедро виливалася на весь світ. Вічна Пасха робила його храмом Бога Живого.

Цю радість і нам Господь дарує. І якщо ми не дозволимо життєвій суеті погасити її спасительне світло, то вона наповнить наші серця — тоді всі наші турботи і скорботи непростого і нелегкого життя відступлять перед цим животворящим сяйвом Пасхи Христової, двери райские нам отверзающей". Зберігайте ж цю святую радість, несіть її людям, щедро діліться нею з тими, хто ще не зустрів Воскреслого Господа на своєму життєвому шляху, хто ще не знає, що "Бог є любов", а Царство Його Царство радості і світла". Цю повноту радості Господь дав Своїй Церкві, де зберігається Його чистота проповіді Євангелія Царства Божого і освячує Дух Святий.

СЛОВО ПАСТИРЯ

Пасхальне послання
Преподобного
єпископа Серафима
1-2ст.

НОВИНИ

Єпархіальний літопис
2-4ст.

ПОГЛЯД

Тематичне інтерв'ю
5-6ст.

СКАРБНИЦЯ МУДРОСТІ

Про дитяче довір'я
7ст.

ДЛЯ НАЙМОЛОДШИХ

Дитяча сторінка
8ст.

Продовження 2ст. ➔

Саме ця Церква Христова завжди гонима і чужими і своїми. Хто не в Церкві, той не сприймає Христа і не може себе очистити і освятити, а залишається в гріхах і гине.

І тепер ми бачимо, як світ єдинокорисно повстає на істинну Церкву Христову, знову розпинає Христа. Не унівайте, браття і сестри, але ще більше радійте, адже якщо гонять нас за істину, значить ми Христові. Так поступали з усіма нашими попередниками на шляху Господньому. В Церкві, як і над кожною людиною, діє Промисел Божий. Усі гонителі лише лопата в руці Господній, якою Він очищає Свою Церкву від непотрібної половини. У цьому і ціль переслідувань вірних, тому святий Іоанн Златоуст називає період гоніння золотим часом для Церкви.

Дорогі брати і сестри, у всіх життєвих труднощах і випробуваннях будемо пам'ятати слова Апостола: "Всегда радуйтеся. Непрестанно молитесь. За все благодарите: ибо такова о вас воля Божия во Христе Иисусе"(1 Фес. 5. 16-18). Будемо

пам'ятати про це кожен день, роблячи посилену працю молитви за своїх близьких і за весь світ.

Сьогодні наші серця в міру чистоти частково відчувають тиху радість спілкування з Воскреслим Господом. Ця внутрішня радість зміцнює нас в тому, що ми увійшли у радість Господа нашого, свідчить духу нашому, що Христос воістину Воскрес і дарував нам життя вічне у Своему Царстві.

В цій пасхальній радості ми торжественно співаємо: «Воскресение Христово видевше, поклонимся Святому Господу Ісусу, Єдиному Безгрішному». Йому же слава і держава, і честь, і поклоніння від нас земнородних во віки. Амінь!

Нехай втішає вас, дорогі мої, Воскресіння Христова!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

єпископ Івано-Франківський
і Коломийський Серафим
Пасха Христова 2019 р.
м. Івано-Франківськ

Про кондак Пасхи

Ще і во гроб снишел еси, Безсмертне, но адову разрушил еси силу, и воскресл еси, яко Победитель, Христе Боже, женам мирноносцам вещавый: Радуйтеся! и Твоим апостолом мир даруйай, падшим подай Воскресение.

Кондак - невеликий піснеспів (в одну-дві строфи), який як і тропар, розкриває сутність свята.

Якщо тропар Пасхи ("Христос воскрес із мертвих") є твердженням і свідченням Воскресіння Спасителя, то кондак розкриває і доповнює зміст цієї події.

На початку тексту підкреслюється парадокс смерті Творця самим епітетом "Безсмертний", як пише Єфрем Сирін: "Господь самим ділом підтвердив смертним обітницю Свою, показуючи і на ділі, що людська природа Його могла страждати..."

Останні фрази кондака ("Жонам Мирноносницям сказав Ти: радуйтеся! і Апостолам Твоїм мир давши...") безпосередньо відповідають Євангельському тексту, про явлення Христа жінкам-мироносницям і апостолам в Сіонській світлиці; ключові слова - "радійте" і "мир".

"Падшим подав Ти воскресіння" - впаваючи називається наша людська природа, якій Бог дарував воскресіння в життя вічне: "воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і Я воскрешу його в останній день" (Ін 6,40).

Літопис єпархіальних новин

6 січня 2019 року, у день Навечір'я Різдва Христового, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський очолив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківська. Під час богослужіння єпископ Серафим звершив хіротонію монаха Ігнатія (Найденова) в ієродиякона. На звершення богослужіння Преосвященніший владика роздав різдвяні соціальні подарунки багатодітним, людям похилого віку та потребуючим парафіянам.

7 січня 2019 року, у день свята Різдва Христового, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківська.

8 січня 2019 року Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-

Франківський і Коломийський з архіпастирським візитом відвідав громади Свято-Георгієвського храму с. Острівець Городенківського району, Свято-Успенського храму с. Старий Гвіздець Коломийського району, храму на честь ікони Божої Матері "Всецариця" с. Ценява Коломийського району.

9 січня 2019 року Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію в Анно-Зачатієвському храмі смт. Верховина.

11 січня 2019 року за організацією Відділу благодійності та соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ віряни та учні Недільної школи храму на честь Божої Матері “Всецариця” с.Ценява Коломийського району відвідали підопічних Коломийського геріатричного пансіонату та Коломийського будинку-інтернату.

13 січня 2019 року, у Неділю 33-ю після П’ятидесятниці, у день Відання свята Різдва Христового, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у Свято-Миколаївському храмі м. Калуш.

13 січня 2019 року у с. Похівка Богородчанського району за участю чиновників був захоплений Благовіщенський храм.

13 січня 2019 року парафія Миколаєво-Успенського собору м. Коломиї з настоятелем собору прот. Миколаєм Сметанюком та священниками прот. Андрієм Гринюком, прот. Іоанном Іроденком, прот. Валерієм Книшем вийшли з юрисдикції Івано-Франківської єпархії Української Православної Церкви та перейшли у розкол.

14 січня 2019 року, за організацією відділів Благодійності і соціального служіння та У справах сім’ї та молоді Івано-Франківської єпархії УПЦ, віряни кафедрального собору Різдва

Христового на чолі з Головою відділу у справах сім’ї та молоді прот. Димитрієм Воскресенським вітали підопічних Івано-Франківського геріатричного пансіонату з Різдвяними святами колядою, віншуваннями та дарували солодкі подарунки

Цього ж дня діти, що перебувають в Онкогематологічному відділенні Івано-Франківської обласної дитячої клінічної лікарні отримали різдвяні подарунки, а також були передані кошти на розвиток відділення.

25 січня 2019 року Відділ благодійності та соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ передав допомогу ув’язненим Виправної колонії №41, що у с. Товмачик Коломийського району. Засоби гігієни, предмети першої необхідності та солодощі були закуплені небайдужими вірянами та доставлені до установи кліриком кафедрального собору Різдва Христового, прот. Димитрієм Петрашем.

31 січня 2019 року, за організацією відділу Благодійності і соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ, віряни храму на честь ікони Божої Матері Всецариці с. Ценяви Коломийського району відвідали Снятинський психоневрологічний інтернат.

1 лютого 2019 року за сприяння влади відбулося захоплення Свято-Троїцького храму смт. Богородчани.

5 лютого 2019 року з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія в Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі відбулося зібрання представників єпархіальних юридичних відділів Української Православної Церкви, в якому взяв участь представник Івано-Франківської єпархії, прот. Василій Романюк.

3 березня 2019 року, у Неділю м'ясопусну, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківськ. Під час Літургії була звершена дияконська хіротонія над Тарасієм Лесюком.

8 березня 2019 року Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив панахиду на могилі спочилого єпископа Тихона (Чижевського).

10 березня 2019 року, у Неділю сиропусну, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового. За

Божественною літургією єпископ Серафим звершив ієрейську хіротонію над дияконом Костянтином Плетенком.

Після богослужіння відбулося частування для вірян собору на честь Масляної.

24 березня 2019 року, у Неділю другу Великого посту, свято Собору всіх преподобних Києво-Печерських, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у храмі на честь Преподобних Києво-Печерських, що у с. Гринява Верховинського району.

6 квітня 2019 року, в суботу четвертої седмиці Великого посту, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський звершив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківська. За богослужінням відбулася хіротонія інока Володимира (Гаталевича) у ієродиякона.

7 квітня 2019 року, в Неділю четверту Великого посту, день свята Благовіщення Пресвятої Богородиці, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим звершив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового. За богослужінням відбулася хіротонія інока Тихона (Спасенова) в ієродиякона.

З ІСТОРІЇ ЄПАРХІЇ...

З 1302 року Галицька єпархія згадується як Галицька митрополія. Не дивлячись на те, що Свята Русь залишалася вірною візантійсько-православній вірі, з боку Риму чинилися наполегливі спроби приєднати її до папського престолу. В цей час західні землі руських князівств стали жертвами історичних обставин і були приєднані до Польщі, що й призвело до початку протистоянь православної та католицької віри.

У 1303 році, завдяки дипломатичним заходам галицько-волинського князя Юрія I Львовича (1301-1308), святіший патріарх Константинопольський Афанасій Галицьку кафедру "підвищив до митрополії". До її складу увійшли Галицька, Володимирська, Перемишльська, Луцька, Турівська і Холмська єпархії. Першим галицьким митрополитом був владика Нифонт.

Після його смерті в 1305 році наступником на Галицький престол став ігумен Ратненського монастиря іконописець Петро.

Відомі імена двох наступних Галицьких митрополитів. Ними були митрополит Гавриїл і митрополит Феодор. У 1347 році Галицька митрополія була ліквідована з підпорядкуванням всіх єпархій Київському митрополиту.

У XIV столітті король Казимир III поклав початок латинізації Галичини і в 1340 році скасував присягу русичів про дотримання обрядів та звичаїв православних підданих. Починаючи з 1350 року, польська влада почала домагатися створення на Галичині католицької митрополії. 1375 року спеціальною буллою Папа Римський дав на це дозвіл.

Проте, незважаючи на наступ католицизму, населення Прикарпаття берегло свої історичні традиції, мову, побут і, звичайно, православну віру. Завдяки діяльності православних братств з осередками у Рогатині, Галичі, Болехові, Снятині та Коломії почали з'являтися православні школи, а необхідність у книгах призвела до появи в Стратині та Крилосі типографій, якими керував мовознавець і письменник Памва Беринда. За його участі були надруковані Літургікон (1604 р.), Требник (1606 р.) та Крилоське Євангеліє (1144р.).

Сергій Ліпський: «Заходячи в церкву людина має скидати капелюх, а не голову»

Спеціально для читачів газети *Православне Прикарпаття* цього разу ми спілкувалися з цікавою особистістю, лікарем-логопедом та парафіянином Спасо-Преображенського храму Івано-Франківська. Про свій шлях до Бога під час сумнозвісних подій 90-х років, про професію та особливості роботи з тяжкохворими людьми розповідає Сергій Ліпський.

Сергію, розкажіть, будь ласка, яким був ваш шлях до віри у Бога, до Церкви? Чи було у вас в сім'ї релігійне виховання?

Сім'я моя була зовсім не релігійна, ні мама, ні бабуся по матері, з якою я ріс, не були віруючими. Про Бога не було мови взагалі. Єдине, пригадую, інколи інша бабуся Феодора водила мене малого до церкви.

У 90-их роках розпочався період приходу людей до церкви. Тоді багато хто з моїх однолітків, напевне, третя частина, воцерковилися. Вони почали ходити до різних церков, бо це, звісно, специфіка нашого регіону. У мене теж почалися пошуки Бога. Тоді ми з дружиною пройшли і бхагавадгіта, і агні-йогу, і зачитувались творами Реріхів. Не з телепередач знаю і що таке екстра-сенси – бо на власні очі все це бачив. Відчував на собі як силу Господню, так і силу бісівську. Спочатку ці речі сприймалися як гра, читали відповідну літературу... Та потім почав відчувати, що це не добре. Тоді я почав ходити в автокефальну церкву – «голубу церкву», як називають її у Франківську, – Свято-Покровський храм.

Які саме обставини чи особистості вплинули на ваш життєвий вибір? Як Ви опинилися у лоні канонічної Православної Церкви?

Пам'ятаю, на початку 90-х років я зустрів у храмі ієромонаха Адама, тепер архимандрита Амфілохія, що служить зараз у Преображенському храмі міста. Мені був не зрозумілим якийсь вірш з Апостола і я прийшов у Церкву, щоб мені роз'яснили його. І священник так жваво і радісно вийшов до мене зі словами «Що ти хотів спитати?». З такою радістю і захопленням, яку рідко зустрінеш у священнослужителів, що завжди зайняті потребами, службами. Так я зацікавився цією церквою, проте все ще ходив до автокефальної. Дякувати Богу, мені на життєвому шляху зустрівся покійний протоієрей Михаїл Шувар, який,

коли дійшло до конкретного вибору в який храм ходити, чітко і грамотно, оскільки він був кандидатом богослов'я, роз'яснив де і яка церква. А потім, коли відбулись сумнозвісні події філаретівського розколу, у Франківську також відбувались різні заворушення, були захоплення храмів...

Що Вас тоді вразило найбільше?

Був напад на нашу єпархію... Туди прийшли віряни новоствореної церкви, котру очолював Філарет (Денисенко), і автокефальної, куди я досі ходив. Я знав тих людей, я з ними молився! І вони прийшли захоплювати єпархію. В єпархії був тоді єпископ, сьогодні митрополит Іларіон (Шукало) і кілька священнослужителів, в тому числі ієромонах Адам та прот. Михаїл Шувар. Було кілька дзвінків у міліцію, однак вони були проігноровані. Поки міліція приїхала, всі ці люди зламали ворота, ввірвалися на територію єпархії, били тих, хто був всередині. Найбільше дісталось отцю Михаїлу, якого били арматурою, після чого він лежав у реанімації. Після цих подій у мене в душі все перевернулося: я зрозумів, що не в ту церкву ходжу, бо нападали ті люди, яких я добре знав...

Сергію, нам відомо, що Ви працюєте логопедом, розкажіть, будь ласка, про свою професію та її особливості.

Інколи люди невіруючі з певним єхидством питають мене «Чому ваш великий пророк Моїсей був гугнявим, тобто з вадами мовлення, і Бог його не зцілив?».

Продовження бст. ➔

Тут є лише два висновки. По-перше, ніяка фізична вада не є перешкодою на шляху до Бога. По-друге, дуже важливе, – це факт смирення. Це великий, справді великий пророк – бо ні з ким більше з людей Господь не говорив Лицем до лица. Цією вагою Господь смирив Свого слугу, щоб він, знаючи свою недосконалість, творив те, до чого покликааний. Бог в серці тих людей, які смиряються перед Ним. Якщо б це була суперлюдина, то він би не був пророком, бо в таких людей переважно не буває смирення. Так само, вже говорячи про логопедію, пояснюю всім ці два факти.

Ваша робота пов'язана все-таки більше з педагогікою чи медициною?

Моя професія дуже близька і до медицини, і до педагогіки. Через мою практику проходить багато людей і багато доль. Зараз працюю з людьми після інсультів і допомагаю відновити їм мовлення. Як правило, мої пацієнти – це лежачі хворі, які не можуть вставати й говорити. Біля хворого є родичі, ставлення яких я бачу так само – від сприйняття до повного несприйняття цієї хвороби, від допомоги до повної недбалості до хворого.

Спостерігаю також ставлення самого хворого до хвороби. Людина повинна прийняти себе і свою хворобу, подолати внутрішній протест і зрозуміти, що не буде такою як раніше. Поки хворому не вдасться змиритися зі своїм становищем, доти не буде одужання.

Часом люди роками не можуть змиритися зі своїм станом і навіть звертаються до екстрасенсів. Хотів би звернути увагу – це дуже шкідливі речі, навіть їх перегляд по телебаченню. Екстрасенси – це ті ж самі, кого раніше називали чаклунами і відьмами. Якщо раніше їх оминали і не впускали в дім, то чому сьогодні впускаємо їх в оселю через телеекран? При будь-якій хворобі страждає як тіло, так і душа. Душу лікує Церква і молитва. А тіло лікує лікар, по волі Божій.

Ваші пацієнти – важкохворі. Стикаючись щоденно з людським горем, чи не виникає у вас відчуття зневіреності?

В лікарню я прийшов людиною воцерковленою. Таких думок в мене не виникало. Читаючи Євангеліє бачимо, що важкі хвороби часто посиляються для того ж смирення. За життя ми накопичуємо багато-багато гріхів, і, мабуть, хвороби, це те, що робить наше спасіння можливим. Це не завжди розуміють родичі, особливо невіруючі. Часто плачуть, в тому числі, при хворому, що категорично

робити не можна. Зазвичай стараюся наштовхнути людей на думку, що можливо Господь попустив це чомусь. Потім намагаюся донести цю думку і хворому.

До речі, коли тільки починаю працювати з хворим, то пробую відновити автоматизоване мовлення. Це завчені дні тижня, місяці року, лічба і молитва. От людина після хвороби не говорила жодного слова, жодного звуку, а я говорю «один, два...», а хворий підхоплює «...три, чотири» і т.д. А потім дні тижня. І молитва... У нашому регіоні переважна більшість людей – християни, тож беремо молитви. Я починаю «Господи помилуй», «Пресвята Богородице, спаси нас» та інші короткі молитви і людина підхоплює їх, якщо молилася ними в житті.

Чи можете порівняти, як борються з хворобою і як міняються віруючі та ті, хто не вірить?

Для таких хворих дуже важливим є період відновлення, це фундамент, на якому будуються успіхи у боротьбі з хворобою. І, звичайно, на цьому етапі віруючі люди зазвичай показують кращі результати. Наведу нещодавній приклад, 82-річної бабусі, яка, зі слів родичів, глибоко віруюча. У неї після першого в житті інсульту і попри серйозне ураження мозку, процес відновлення пішов дуже швидко. З розповідей близьких – людина дуже позитивна і, думаю, ці риси характеру дає їй її віра у Бога. Після такої хвороби людина усвідомлює свою недосконалість. Це вже перший крок до Бога.

Повернімося до початку нашої бесіди. Між 90-ми роками і сьогоденним становищем Церкви можна провести певні паралелі. Утиски Православної Церкви підштовхнули вас до віри, на вашу думку, чи будуть ці події поштовхом задуматися нашим сучасникам, які, можливо, ще не знайшли себе?

Це залежить від конкретної людини. Переконалий, що заходячи в будь-яку церкву людина має скидати капелюх, а не голову. Ми завжди маємо думати. І так людина прийде до Істини. З Євангелія ми знаємо, що Христа гнали і Його Церкву будуть гнати. Хто аналізує події – той зробить висновки. На останок хочеться привести цитату зі Святого Письма, слова апостола Павла: «Завжди радійте. Непрестанно моліться. За все дякуйте... Усе дослідуйте. Тримайтеся доброго.» (1 до Солунян 5:16-21).

Про дитяче довір'я

Спілкування людей, особливо дітей та дорослих, завжди має особливості. Однак ефективним воно може бути лише тоді, коли побудоване на взаємній довірі. Як вберегти її? Відповідь шукаємо у праці педагога Василя Сухомлинського «Сто порад учителя».

Дитина — ніжний паросток, який стане могутнім деревом, тому дитинство вимагає до себе особливої поваги.

З винятковою мудрістю ставтеся до найрізноманітніших необачних дитячих вчинків, у яких — не навмисне зло, а найчастіше забудькуватість, незнання чи помилка. Звинувачення в умисному злі, в лінощах, недбальстві, яких насправді немає, дитина переживає як велику несправедливість, це відштовхує її від дорослого, вона втрачає довір'я до нього. Ламаючи дитячу довіру до вас, ви штовхаєте дитину на те, що вона починає захищатись непокірністю, умисним непослухом, прагненням робити все наперекір вашим вимогам.

Мудрість влади людини над людиною, а тим більше дорослої людини над дитиною — це велика творчість, глибоке сердечне проникнення в світ дитячих думок і почуттів, це вміння розуміти мову дитинства, зберегти його частину в собі і водночас не стати на одну дошку з дитиною за рівнем розвитку.

Пам'ятайте, що дитині, а

ще більше підліткові, хочеться в чомусь «показати себе», в чомусь утвердити свою волю, свій розум, кмітливість, винахідливість. Жива істота, яка з вашою допомогою пізнає світ, поступово стає особистістю. У цьому важкому становленні влада дорослого має бути особливо обережною: воля старшого легко може перетворитися в сваволю, а інколи і в розправу над людиною. Не придумати й зламати, а підняти й підтримати, не знеособити внутрішні духовні сили дитини, а утвердити почуття власної гідності — тільки так треба здійснювати свою владу над дитиною, і тільки за цієї умови ваша влада може бути мудрою. Якщо дитина робить щось «не так», не допускайте

«сильних», «вольових» засобів впливу на неї. Не допускайте стук кулака по столу й окрик. Нехай не привабливо вас перспектива побачити рухливого, сміхотливого, вічно невгамовного пустуна згаслим і пригломшеним, із сумними, погаслими очима — погана це перспектива.

Пам'ятайте, що пустун, в якого про все своя думка, на все свій погляд, — то ваше щастя; а безвільний; як тинь, вихованець, в якого власні думки вибиті з голови вашими «сильними» засобами, який покійно й беззастережно завжди підкоряється вам, — то ваше нещастя. Знайте, що невтримний пустун і «забіяка» в потрібну хвилину виявить себе доброю, сердечною людиною, а безвільний, покійливий часто буває байдужим і, сам не усвідомлюючи того, жорстоким, готовим переступити через горе ближнього в ім'я особистого благополуччя.

Текст адаптовано.

Пасха у християн світу

Пасха — головне та улюблене свято усіх християнських народів. Однак кожен із них має свої особливості святкування цього Торжества.

У православній Греції Пасха — головне свято, підготовка до неї починається зі Страсної седмиці. Греки готують на свято особливий хліб «цуреки» та ситний суп із ліверу пасхального ягняти — це перша м'ясна страва, яку тут споживають після Великого посту.

У Польщі на Пасху випікають пасхального баранчика та пісочне печиво «мазурки». По-особливому тут святкують пасхальний «мокрый» понеділок — в цей день перехожих прийнято щедро обливати водою.

У більшості західних країн на святковий стіл подають ягня, а символом свята є пасхальний кролик, який за традицією нібито ховає від дітей — розфарбовані чи шоколадні — пасхальні яйця. Тож перше, що роблять діти на Пасху — шукають «гніздо» кролика з подарунками.

Християни Африки зустрічають Великдень особливо радісним богослужінням — співаючи пасхальний канон та танцюючи під нього безпосередньо у храмі, що є абсолютно прийнятним для культури народів Африки та Близького Сходу. Традиційно до столу подають жарену рибу.

У Норвегії в Страсний понеділок зачиняються всі установи. Люди тиждень не ходять на роботу, діти не вчаться і не працюють магазини. Відвідування богослужінь — головне у цей час.

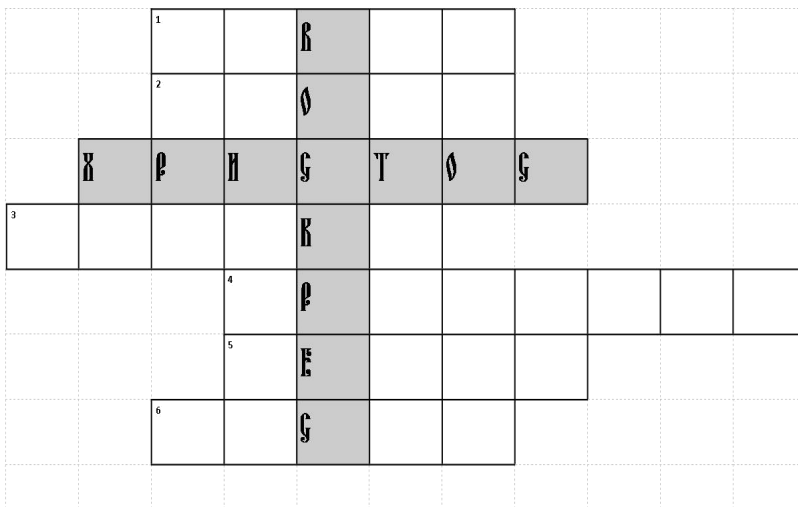
У Японії перше пасхальне богослужіння було звершене лиш у 1859 році. Після пасхальної Літургії японці дарують одне одному фарбовані яйця і святкову випічку — маленькі здобні булочки. Святкують це свято або у сімейному колі, або з парафіянами своєї общини.

Цікаво, що попри різноманіття великодніх традицій, є речі, які об'єднують всіх християн: це свято сімейне, а головним його атрибутом є пасхальне яйце. Окрім того на святковій трапезі є солодка мучна страва — паска, кекс, пиріг або ж булочка. І обов'язково у день Пасхи по всьому світу і на різних мовах звучить вігання «Христос Воскрес!»

Розгадай кросворд!

- Його голос кличе нас у храм.
- Зображення Господа, Богородиці, святих.
- Завжди є в храмі, символізує молитву віруючого та є добровільною жертвою людини Богу.
- Головний пасхальний символ.
- Її освячують за тиждень до Пасхи.
- Головне християнське свято.

Дитяча сторінка

ХРИСТОС ВОСКРЕС

Христос воскрес! — Воістину!

Воістину воскрес!

Співаймо пісню радості

Царю землі й небес.

Христос воскрес! О, сонечко,

З високих височин

Подай же радість світові:

Воскрес Господній Син!

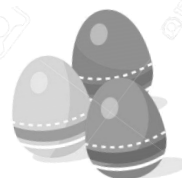
Христос воскрес! Повітрячко,

Ти лєшся із небес,

Співай побожно, радісно:

Воістину воскрес!

К. Перелісна

Головний редактор:

прот. Василій Романюк

Редакційна команда:

дияк. Димитрій Глуханюк

Олександр Овченко

Тетяна Осієнко

Ксенія Глуханюк

Наші контакти:

76493, м. Івано-Франківськ,
с. Крихівці, вул. Виноградна, 10,
тел. (0342) 75-31-08, e-mail:
adm.eparh.ivf@gmail.com
www.facebook.com/ivanofrankivsk.upc/
www.instagram.com/if_church/

Реквізити:

Івано-Франківська єпархія УПЦ
Ощадний банк України,
р/р 26002300040806
МФО 336503
Код ЄДРПОУ 20556047